

„Welk een vreeselijk stuk,” oordeelde de douairière Clotilde van Rozenhaag.

getokkel aanging, was Emilie. Deze min of meer zwaarwichtige actrice toch was door den bodem van haar draagkoets gezakt en moest nu wel in 'n vaartje meeloopen, wilde ze niet erger terechtkomen. De heel korte en de heel lange namelijk deden, alsof ze van 't ongeval niets gemerkt hadden en zetten er 'n gangetje in, waarmee het burcht-klim-record van die tijden glansrijk geslagen werd. Zoo arriveerde de reizende tooneeltroep niet zonder rumoerigheid op 't Arendsnest.

VI

„Welk een ijselijk stuk,” oordeelde de douairière Clotilde van Rozenhaag. „Al de acteurs zijn nu al stuk voor stuk tweemaal vermoord en in 't laatste bedrijf, dat wel dadelijk zal beginnen, gaan ze er natuurlijk nog 'n keer aan! Wat een bloederigheid!

O, wanneer krijgen we eindelijk eens de onschuldige, zoutelooze society-play, waarbij we ons op ons gemak zullen voelen en we voor ons plezier, zonder dat we onze hersens behoeven te plagen, zitten toe te kijken!”

„'n Machtig werk!” sprak de pensionneerde burchtheer Tittel tot Kittel voldaan. „Of ik m'n jeugd weer herleef! Niets dan moord en doodslag! Dat is 'n verheffende verpoozing! Kunst, neen, is geen regeeringszaak, maar niettemin heeft ze 'n culturele waarde, welke we niet moeten onderschatten. Ik ben dan ook voor subsidie, al zijn 't wel eens de verkeerden, die haar krijgen, terwijl de werkelijke talenten buiten in de kou blijven staan. Ach, dat is misschien maar goed ook! Als 't het genie ook al zoo gemakkelijk werd gemaakt, werd het misschien te lui, om zijn hemelsch licht voor ons te blijven ontsteken.”

„Dat is 'n bliksems knap speler, de eerste dramatische rol!” zei Sigmund de Stoute overtuigd. „Die kerel heeft 'n paar barsten in z'n stem, waarmee-ie de tranen uit je oogen wringt. Ik heb dan ook, met uw permissie, douairière van Rozenhaag, en ofschoon ik er me over schaam, zitten snotten als 'n kind, toen-ie z'n dooie dochter zoo maar pardoos thuis kreeg en 'n lawaai maakte, dat hooren en zien me verging. Dat is spelen. D'r zijn d'r 'n paar bij, die net zoo gewoon doen als u of ik! Daarvoor zitten we niet naar comédie te kijken. Dat kan iedereen. Nee, d'r moet 'n rilling langs je rug loopen en 't moet doorlopend alles heel erg verschrikkelijk zijn. Geef mij maar vieux jeu! Die moderne kletspraatjes over „en is uw innerlijk nog zoo mistig, mijn eenige?” en dat gezanik, kan me gestolen worden. — Wat zeg je weinig, Camilia. Vind jij 't niet prachtig?”

„Rekent u maar van yes, papa,” antwoordde de schoone jonkvrouw met een strak lachje. Verder uitte ze zich niet: ze scheen door iets zoo sterk gepreoccupeerd te worden, dat ze aan de algemeene conversatie nauwelijks deel kon nemen.

„Dat mannetje, dat voor ridder speelt, is bepaald 'n beginner,” doorzag de gepensionneerde burchtheer van Tittel tot Kittel. „Hij doet zijn best, maar 't lijkt nergens naar. Hij zwaait met z'n armen, alsof we later al geen verkeers-agenten genoeg zullen hebben. Daarbij spreekt-ie bij oogenblikken bedenkelijk door den neus. Dat is allemaal van de nieuwe richting en daar komt, tachtig nog toe, op den duur nooit iets van terecht. Maar hij draagt zijn pakje goed, dat moet ik zeggen. 't Is net of ik zijn gezicht meer heb gezien.”

„Hij heeft 'n net voorkomen,” gaf de douairière Clotilde van Rozenhaag toe. „Maar wat zie je toch direct 't verschil tusschen echte geboorte en wat namaak is. Mijn zoon bijvoorbeeld! Die hoeft niet in vers-regels te spreken en toch roep je dadelijk uit: dat is 'n van Rozenhaag!”

„Jammer, dat-ie 'n bochel heeft,” dacht Sigmund bij zichzelf. „Gedegeneerde adel! Sla jij maar 'n vischje uit, ouwe draak: ik hap toch niet toe. Mijn dochter moet ik zeker geven aan dat ongeluk van 'n zoon van jou? De vent kan nog niet eens 'n paar lijfeigenen behoorlijk tot moes slaan. Voordat die in mijn familie komt, moord ik liever den heelen omtrek uit.”

Doch luid sprak hij: „Inderdaad, douairière, Diederik doet 't geslacht der Rozenhagen alle eer aan. Gelukkig de moeder, die op zulk een telg kan wijzen!”

(Wordt vervolgd).

Doch Flodoardo, met z'n gedachten enkel bij Camilia, weerstond alle verleiding.

„Nee, nee,” redde hij er zich handigjes uit, „de anderen zouden met recht jaloersch op me zijn, als u me zoo voortrok. En ik wil hier echt behandeld worden als 'n collega, die nog 'n boel te leeren heeft. Ik verzoek u daarom dringend, onweerstaanbaar schoone dame, mij in 't Arendsnest niet als „heer” aan te spreken of zooiets. Dat zou den argwaan kunnen gaande maken van den lang niet malschen Sigmund, die nu eenmaal overal wat achter zoekt, en de twee struikrovers, waarmee uw gezelschap zoo plotseling verrijkt is, kregen 't in den neus, dat ik ze maar wat heb voorgejokt. Daar komen ze juist; pas op! Ik kus u eerbiedig de hand.”

„O, wat 'n galant heer!” dacht Emilie, terwijl ze alweer verder gesjouwd werd door 't koor. „Wat 'n fijne manieren! Wat zal 't heerlijk zijn de groote liefde-scène in „Kroon en Eer, of Edelmoedigheid en Vergelding” met hem te spelen! Wie zou hij toch zijn? O, dat visch ik wel uit. Emilie is wel achter groter geheimen gekomen!”

„Zoo, ridder-rol,” grapte Robertus, ook wel genoemd Schrik der Wegen, tegen Flodoardo. „Heb je nou je mooie pakje toch maar uitgetrokken? Je hebt gelijk, man; je moet zuinig op je spullen zijn. En, dit staat je ook niet kwaad! Geleend, nou je eigen rommel op is?”

„Ach ja,” zei Flodoardo met 'n knipoog. „Als je op deze wereld 'n beetje uit je oogen kijkt, vind je altijd wel wat!”

„Die is goed!” liet Robertus een van z'n pief-poeflachen hooren. „Jij kunt later bij mij in betrekking komen, als je wilt, hoor! Vrij kost en bewassing en net zooveel deuken op je kersepit als je maar lust. Jij bent voor de hogere gapperij geboren, man!” En zachter liet hij er, terwijl hij vervaarlijk aan z'n sik trok en allergeemeenst loenschte, tegen manken Gijs op volgen: „Neem den boel nou goed op, zoodat we alle geheime toegangen naar 't Arendsnest in onzen kop hebben. 't Kan ons te pas komen! — Wat beleven we nou?!”

Die uitroep werd den Schrik der Wegen ontlokt door 'n paar afgekeurde steenen kogels, die met veel geraas vlak langs hem burcht-afwaarts solden.

„Dat is een mop van heer Sigmund,” lichtte een dienaar van 't Arendsnest, die eveneens naar beneden kwam, hem in. „O, hij kan zoo geweldig grappig zijn! Straks knikkert-ie misschien 'n rotsblok naar je hoofd, want hij is vandaag in 'n reuze lollige bui. Kom, ik ga wat dames en heeren inviteeren om naar jullie komedie-spelerij te komen kijken. Doe maar erg je best. Anders vilt Sigmund jullie nog levend. Als-ie kwaad wordt, doet-ie 't eerste klas.”

„Dat is 'n beleefde manier om iemand welkom te heeten,” knarste de Schrik der Wegen valsch tusschen z'n tanden. „Als een van die steenen boonen mijn hersenpan geraakt had, was Sigmund nog niet gelukkig geweest! Maar waar is Gijs nou op eens weer gestoven? Ik heb zoo'n klein-burgerlijk gevoel over me, als ik zonder gevolg ben. En wat is dat voor gekakel?”

't Gekakel, dat Robertus' opmerkzaamheid trok, werd veroorzaakt door twee hennen. De eerste, die zich aan dat spektakel overgaf, was 'n malsch kippetje, slachtoffer van de gauw-handigheid van Gijs, die alvast gezorgd had, dat hij en zijn hoofdman vanmiddag wat te kluiven hadden. „'k Had anders liever 'n haan genomen,” adviseerde Robertus nog. „Dat loopt minder in de gaten. Vrouwen maken altijd zoo'n leven!” En de tweede hen, die 'n verschrikt